

Etruská bohyně Vatika aneb další kniha Sibyly

Kdo by neslyšel o tak slavném místě, jako je Vatikán... Město-stát Vatikán, papežský trůn, sídlo římských papežů, hlavní město katolického světa. Ale proč se toto místo tak jmenuje? Vatikánský kopec nad řekou Tiberou... Mimochodem, v dobách Etrusků se tato řeka jmenovala Vatika. Kdo je ta Vatika, na počest které byla pojmenována tato místa? A jaká dávno zapomenutá tajemství se skrývají dokonce i v samotném názvu Vatikán?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím snových vizí, a proto ať si každý sám rozhodne, zda takové informacím věřit, či nikoli..

Takže... Unavené slunce se již dotklo měděné hladiny zálivu. Lehký vánek přináší večerní chlad. Bílé domky a štíhlé sloupy chrámu se utápí v zeleni. Kamenná stezka vede do stinného háje. Ale nějaká podivná zelenkavá, mírně duhová mlha se postavila jako pevná překážka. Najednou se vše roztočilo v jakémsi víru a já se ocitla v těle staré, ale stále silné ženy. Jako oděv mi sloužila omšelá bílá látka s vzorovaným lemem. A v mém vědomí se mihotala starodávná řeč. Myšlenky však zůstaly jasné, pouze jejich názvy byly nahrazeny zapomenutým jazykem.

...Tady mi říkají Demofila a považují mě za sibylu. Jak dlouho už jsem tady! Jak dlouho jsem neviděla své rodné břehy. Ale tyto sloupy jsou stejné jako tam. Napůl rozpadlé kameny cesty...

...Chlad mé jeskyně. Tak ji nazývají místní obyvatelé. Rozprostírá se hluboko pod zemí. A tam je spousta cest a rozcestí, které vedou do nezměrné dálky. Jednou, vzpomínám si, jsem šla do těch hlubin, abych si promluvila s mrtvou dívkou. Její

otec mě o to velmi prosil. A tam je vchod do říše mrtvých. Pravda, nikdo tam nemá hmotné tělo a vždycky mlčí.

A tak mi došlo, že v hlubinách světového labyrintu existují určitá zařízení, která duším nedovolují opustit místa jejich pobytu. Ale mně se to tehdy podařilo. Její otec ji tak moc chtěl vidět, a tak se k němu vrátila...

Prostě jsem jí řekla, aby přestala přemýšlet o nemožnosti vrátit se do světa živých. A že jediná cesta zpět vede přes znovuzrození. Na to už dávno zapomněla, jak jí to vtloukla do hlavy společnost. A co naše společnost? Ta vždy říká jedno a totéž. Myslí si, že ve světě mrtvých jsou stejná těla a že právě do nich se lze vrátit. Ale těla už neexistují. Zemřela. Proto se nelze vrátit. A duše tam vědí jen to, nevěří v nové zrození, stále se považují za stejná těla, která zemřela, jen si myslí, že jsou nyní průsvitná. Ale že je to stále stejné tělo.

Tohle jsem jí řekla. A dodala jsem, že nic neztratí, když si prostě představí, že to, co jsem řekla, je pravda, a připustí myšlenku svého nového zrození.

...A ona odtud zmizela. Po několika měsících za mnou přišel její nešťastný otec a řekl mi, že jeho žena je znovu těhotná, ačkoli je už stará, stejně jako on sám.

Ale narodila se jim dcerka. Pak za mnou přišli a řekli, že je úplně stejná jako jejich Agapia, když byla malá. Tak se jmenovala ta, kterou jsem se pokusila vytáhnout z Hádu.

Bylo toho hodně... Hodně se toho stalo. A o Velkém labyrintu, který se nachází pod zemí, a o jeho vlastnostech jsem se snažila psát do knih - svitků. Psaly je kněžky dlouho předtím, než jsem zde začala sloužit, a každá kněžka vždy pokračovala v kronice poznání z toho, co sama zjistila v znějícím prostoru (éteru). A prostor vždy dává vědění, pokud se na něj naladíte.

K tomu pomáhá také starodávný krystal.

Ale teď už ty svitky neexistují. Mnohé z nich musely být spáleny kvůli tomu, že král této země, Tarquinius, chtěl mít toto všechno pro sebe a použít to ke zlému.

Ale jednoduše jsem mu nemohla knihy odepřít, protože by si je vzal silou, a začal by válku s místním vládcem řecké osady. Mnoho lidí by mohlo trpět a zemřít...

Ale podle zákonů této země bylo možné je prodat. Duchovní znalosti však prodávat nelze. To byl starodávný zákaz. Ale Apollon tenkrát prodání knih povolil.

A chamtivost krále pomohla... Ale to, co nechtěl koupit, skončilo v ohni. Vždyť to sám napsal ve smlouvě, že buď musím snížit cenu, nebo to spálit. Aby to nikdo jiný nezískal. Věděl, že kněžky nikdy nespalovaly knihy, proto to tak uvedl. Ale já to musela udělat. A pouze poslední svitek jsem mu dala, a zlato jsem hodila tam v tom labyrintu do proudů rozžhavené lávy (viz téma: Vzpomínky Sibylly).

Nu což, Tarquinius to tak chtěl, zničil poznání. A tou poslední knihou se neřídil. Poslední svitek odvezl do Říma. Ale to jeho potomky nezachránilo. Tam si jeho syn vzal násilím cizí ženu - Lucrécii. Což je nejhorší zločin proti zákonu života. Ona odešla do říše mrtvých, probodla se, aby smyla tento čin. A já jsem ji znovu našla v říši stínů Háda. Tehdy mě tam temné síly chtěly připravit o tělo. Vždyť jsem přišla pro druhou duši. Ale objevily se sestry Vatika a Vesta. Ty jsou již dlouho bez těl v jiných světech. Tentokrát mi zachránily tělo a já stihla Lukrécii všechno povědět. A ona se také osvobodila z Hádova čertogu. Znovu se narodila nedaleko odtud.

A král Tarquinius byl vyhnán z Říma, a jakkoli to může být podivné, znovu uprchl do Kúm. Tam ho přijal místní král. Znovu mě chtěl navštívit, ale já s ním už nechtěla mluvit. A v Římě se k moci dostali Latinové...

Jeich kněží však hledali sílu k ovládnutí světa a tak chtěli rozkopat nejstarší kopec Vatiky...

...Chladné klenby kameného koridoru mě dovedly do sálu, kde se často zjevoval Apollon. Znovu mě sem přivedlo volání. A tu, nad oltářem, stojí beztělá postava sestry. Je to Vatika...

„Zdravím tě, sestro,“ řekla beze slov. „Tvé tělo chátrá a brzy jeho život skončí. Ale musíš stihnout dokončit svou práci, než přejdeš k nám do našeho světa. Latinští kněží chtějí najít krystal, který jsme kdysi dávno všechny tři společně vložily do hvězdy Země.“

A najednou jsem si na to všechno jasně vzpomněla. A ve starodávných svitcích jsem také kdysi četla o této době a místě. Tam, v té zemi, kde dnes stojí Řím, založený Romulem a Remem, byla nejstarší hvězda Země. Její živá síla. Takové hvězdy planeta projevuje na svém těle v místech, kde vystupují energie jejího krystalu. Ale ten krystal je jejím duchem a nachází se v jiném prostoru. V takových místech, kde se kosmické rasy rozhodly zasadit život, byly krystaly umístěny do portálů a energetických paprsků, spojujících objekty ve vesmíru. Aby byl svět jednotný... Tehdy ještě nic nevěštilo neštěstí invaze antisvěta (viz další témata).

Tenkrát jsme tu také byly, pamatuji si to... Vatika, Vesta... A my tři jsme krystal umístily do středu hvězdy. Tehdy tam byla Brána do jiných světů.

Ale čas plynul a svět se měnil. Kameny antisvěta prorazily zemskou kůru, a zavládli zde černí draci. Nemohli však překročit paprsky krystalů. Paprsky je spalovaly.

A později přišly opět světlé civilizace, ale v tomto světě, kde jsme tehdy s Vatikou a Vestou umístily krystal, se vytvořilo bažinaté území. Na Zemi bylo mnoho ran a jizev. A po té velké katastrofě bylo území, které později nazvali Evropou, z poloviny zaplaveno. Tehdy se zde nevlnilo moře, ale vícero mělkých moří a jezer. A nazývalo se to Středozeím. Na severu bylo také moře. To pak zaplavilo Středozeím a

vzniklo zde několik moří a mezi nimi rozřezaná území Hellady. Latinové tomu všemu říkají Mare Nostrum. Každý je připraven si všechno přivlastnit...

...A tak, když se země, kde dnes stojí Řím, propadla do nížiny, vetřelci světů z planety za Sluncem (Gloria) se rozhodli postavit tam pevnost. Mnozí tenkrát nemohli pochopit, proč stavět pevnost v zátocě, když jsou k dispozici výše položené pozemky. Ale ne. Potřebovali prastarý krystal. Třebaže ho také nemohli použít.

Všechno toto věděli a pořád hledali způsoby, jak získat krystal a přejít do jiných světů (paralelních lók).

Provedli mnoho experimentů, ale v té době jsme jim nemohli nijak bránit. Nikdo z nás zde nebyl inkarnován. A Anunnaki z Glorie mezitím postavili obrovskou pevnost (základnu), a to ne jednu, a tato území poprvé nazvali Evropou (viz téma: Co mají společného Evropa a Židé aneb příběh... mimozemské Evropanky).

A tam už byli připraveni dostat se ke krystalu, ale jejich technické síly je zatím zrazovaly. Pak přišla odplata a blesková válka. Baal tady ukradl Evropu. Prostě v té válce spálil všechny pevnosti Anunnaki, ale Jahve spálil jeho pevnost - Baalbek. Celý tento příběh si také pamatuji, a to hlavně z nejstarších svitků, když v těle zapomeneš všechno na Zemi. A teď chce Vatika, abych se tam vydala...

„Ano, sestro Bellono,“ ozvala se opět Vatika, používši mé zapomenuté jméno, které jsem měla v dobách, kdy jsme byly všechny tři sestry v tělech.

„Sem do Kúm pluje loď z Hellady. Na ní přijedou lidé z Delf. Přivezou ti písek, který nasbírali kolem Omfalu. Chtějí ho přinést bohům na tu zem. To znamená, že je tu možnost a Jsoucí Samotné tě tam povede. Vezmi písek a vydej se s nimi na cestu. Po Kúmách se totiž chystají plout do Říma. Jsou to kupci, ale rozhodli se v Kúmách uctít místo podobné tomu, které je v Delfách.“

...A loď už rozráží vlny a plachta na vrcholu skřípe. Na stěžni Hellén hledí do dálky za pravidelného skřípání lanoví. A já držím v rukou urnu z hlíny, nepouštím ji, dívám se na západ slunce, dívám se na svítání... Poslední cesta...

Ale cesta je u konce. Na obzoru se znovu objevuje země. Uvidím Řím. Proč...? Musím najít starobylý kopec. Tady jsem kupcům řekla, že jedu do Říma, abych pomohla latinským kněžím vybudovat moc velkého státu a dát sílu nejstaršímu krystalu, který se tam snaží vykopat... Tak mi to poradila Vatika.

Ano, po té dávné epoše, kdy bylo všechno spáleno, nu a potom se všechno změnilo v bažinu. A Vatika měla pravdu. Noví latinští kněží hledají sílu. Proto se ta bajka sem hodí. A římské kněží mě tam sami odvedli.

Ale já vím, že toto místo je třeba uzavřít a navždy zničit, jelikož je vstupem do jiných světů.

Latinští kněží odešli, jak jsem jim řekla. A teď na samém vrcholu kopce Vatiky stojí nový oltář. Jenže já ho nepotřebuji...

Čekám na znamení a ono se objevilo. Před mnou se najednou zjevila tvář Vatiky. „*Odval ten načervenalý kámen,*“ řekla mi. A skutečně, mezi kameny je jen jeden narůžovělý valoun. Je obrovský. Ale jako za starých časů jsem pod něj podložila rameno a znovu se zapřela. A najednou se pohnul, i když se to zdálo nemožné. Otevřela se štěrbina, prázdnota. Skočila jsem tam a před sebou jsem uviděla průchod vedoucí do tmy. A je to zase starodávný labyrint... Ale jaká tma... Moje svítilna tu dlouho nevydrží a oleje v ní není tolik, abych mohla kráčet do neznámé dálky.

Ale najednou zase vidím Vatik. Teď je s ní i sestra. Vždyť přišla i Vesta. Vedou mě chodbami. Nevím, jak dlouho jsme šli, ale lampa vyschla. A cesta ještě neskončila. Pouze sestry mi pomáhaly.

...A tady je ten kýžený kámen nejstaršího orákula Země. Umístili jsme ho sem ještě před zápalnou obětí. Teď si na všechno vzpomínám, jako by to bylo včera. A v ruce držím urnu... A už vysypávám písek, který jsme přivezly z Delf, do prohlubně a sestry se postavily do kruhu. Bez těl by přece nemohly přinést písek z Delf. Ale tak se to všechno stalo. Společně jsme zde Bránu otevíraly a společně ji musíme i zavřít. Chytily jsme se za ruce a v tu samou chvíli ten písek vzplanul zelenou jiskrou a osvětlil sál, v němž jsme stanuly. Dvě matné postavy a mé vetché tělo. Ještě okamžik a země se otřásla. Těžké skřípění a hluk přerušila bolest. Ale byl to jen okamžik a všechno pohaslo...

...Tady dole se objevilo město a mnoho z něj leží v troskách. Zemětřesení otřáslο těmito místy. A brána do jiných světů se navždy zabouchla.

A najednou se vše před mýma očima roztočilo ve víru a já zase vidím Vatik.

„*Vzpomněla sis na záležitosti dávných dnů,*“ řekla najednou, aniž by rozevřela rty.

„*Od té doby uplynulo mnoho století. Mnohé bylo zcela zapomenuto a mnohé nebylo známo těm, kteří žili na těchto místech. Etruskové dlouho uctívali mé jméno i jméno mé sestry Vesty. Prostě si je pamatovali z pověstí. Ale za těmito jmény už nebyly naše příběhy. Za nimi byl jenom kult, jak se to tady na Zemi děje vždycky. Zkreslení vědění a paměti rodí šílené mýty.*

Zůstala o nás jen vzpomínka, že jsme byli panny v těle v té době, co jsme střežily Bránu. Právě tak jsme zachovávaly čistotu Brány.

Od té doby tento kult přetrval u Etrusků i Římanů. Stalo se, že v Římě na mě zapomněli a pamatovali si jen Vestu, zatímco Etruskové zapomněli na Vestu, ale ještě si pamatovali na mě. Postupně se však i oni stali Římany a nakonec na mé jméno úplně zapomněli. O Belloně se také všechno zapomnělo a byla jí přisouzena úplně jiná historie. V paměti zůstalo jen to, že v té době byla válečnicí a dokázala vstupovat

do říše stínů. Ale potom odešla do inkarnací na různá místa a lidé začali psát pohádky o Marsovi, který vůbec neexistoval, vždyť tak si zbožštili planetu.

A jako vždy lidskou nevědomost využívají temné, démonické síly. V hlubinách antisvěta přebývala démonka Vanth. Šířila hrůzu ze smrti mezi těmi, kteří se báli zemřít tělem, a odebírala proudy energií, které při tom člověk vyzařoval.

Tato prastará démonka patřila k padlým duchům, kteří se rozhodli vydat se cestou toho samotného zrychleného vývoje, o kterém mnozí sní. Jednoduše poskočila, využívajíc mechanické praktiky vizualizace a ovládání myšlenek. To bylo ještě v jednom z minulých dnů Brahmy. Nedokázala však vydržet v nové realitě a při prvních činech projevila své sobecké já. To vedlo k okamžitému pádu a proměně v démonku. Postupně se stávala stále těžší a těžší, až se dostala do družiny Bafometa. Stala se jeho učednicí a jednou z jeho společnic.

Kdysi byla naší sestrou a také znala sílu čistého proudu kundalini, čisté šakti. Ale když padla, rozhodla se naopak využít síly černé antišakti, které v ní objevil Bafomet, učiniv ji svou. Po démonickém splynutí s ní se její struktura zcela změnila. Stejně jako Bafomet získala dva obrovské rohy podobné kozím a kopyta. Daroval jí tyto formy jako součást sebe sama. Vanth se stala monstrem antistvoření, démonkou ničení skrze smilstvo, démonkou nekrofilie.

Ale toto monstrum se začalo vydávat za mě a představovat se lidem mým jménem. Tak se stalo známým, že Vatika má ve své podobě rohy a že je bohyní smrti a posmrtného života. Dávala lidem strašlivé satanské obřady, údajně za účelem vzkříšení z mrtvých nebo získání nového života pro duši. To vše bylo spojeno se smilstvem, souloží, údajně za účelem prodloužení života, ale i souloží s mrtvými těly. Toto celé hrozné barbarství mělo údajně vysoký smysl při vzkříšení z mrtvých v mystériích divochů, kteří ji uctívali. Jak se ale stalo, že místo učitelů světla a života začali pod jejich jmény uctívat démony?

A všechno je to prosté. Jde o to, že vědomí lidí je, bohužel, ve většině případů nevyvinuté a sobecké. Myslí jen na sebe a je jim jedno, že svými činy mohou někoho urazit nebo dokonce zabít. Navíc mnoho z nich tato vlastní sobeckost vede k zuřivé závisti a žárlivosti, netoleranci vůči těm, kteří jim svou pouhou existencí nějak překážejí.

A v místech, kam jsme přišli, tito lidé zřídili chrámy proseb a žebrání. Začali se na nás obracet s čistě sobeckými, egoistickými prosbami o materiální dary, o tělesné zdraví, o urovnání rodinných vztahů a o své postavení ve společnosti.

Ale takové prosby se nikdy nedostanou do jemných vysokofrekvenčních světů, neboť se týkají zatemnělého tělesného bytí světa iluzí jednoho vtělení, a pro rozvoj ducha buď nemají žádný význam, nebo pokud by byly splněny, nastal by pád ducha, který o tyto výhody žádal.

Světlí učitelé, nazývaní bohy, nikdy nepomohou v tom, co by brzdilo rozvoj ducha nebo vedlo k jeho pádu. Vidí pouze toto. Pro vesmír je důležitý jedině vývoj ducha, a ne dočasné tělesné a hmotné peripetie iluzorního života v inkarnaci. Budou-li materiální prostředky a životní podmínky pro ducha nezbytné k naplnění jeho úkolů v inkarnaci, nepoškodí-li to ducha v jeho vývoji, ale naopak je to pro něj potřebné, aby měl možnosti v hmotném světě, pak mu mohou pomoci, jak je to jen možné. Protože hmotný trojrozměrný svět je velmi těžký a temné síly prakticky kontrolují všechny materiální zdroje v něm, a navíc i v prostoru Slunečního systému, který byl obsazen vetřelci antisvěta.

Ale vždyť mnoho lidí otrásá prostorem nejen takovými žádostmi, ale i žádostmi zcela nepřipustnými a téměř antisvětovými. Žádají, aby byl někdo zničen, žádají neštěstí pro ty, kterým závidí. Žádají, aby k sobě připoutali ty, na které žárlí a které, jak se jim zdá, milují, žádají, aby někdo miloval je, aby někdo dělal jen to, co oni chtějí, a ne to, co chce ten, kdo to dělá. To znamená, že žádají, aby byla porušena vůle jiných duchů, aby byli zbaveni práva volby, které je základním fyzickým zákonem éteru. Žádají, aby se za každou cenu stalo to, co chtějí. Například, aby se narodilo dítě, a navíc určitého pohlaví. Nevědí a nechtějí vědět, že podle jejich duchovních rezonancí a karmických vazeb nebo úkolů vtělení se ne všechny události, které chtějí, mohou uskutečnit, nebo naopak, ne všem událostem se lze vyhnout, pokud je přitahuje rezonance v duchu, která se nazývá karma.

Mnoho proseb je nespravedlivých a temných, těžkých od zloby, závidi a žárlivosti, chamtivosti, nenávisti. A právě to vše vždy vyvolává těžký ohlas v nízkých světech, démonických světech a antisvětě. A právě na takové žádosti začali místo nás k lidem přicházet démoni a démonky a plnit jejich přání. A jména zůstala stejná, ta naše.

Mnozí lidé také neustále touží poznat budoucnost, aby se zajistili a vyprosili si možnost vyhnout se různým neštěstím a pohromám. Ani si neuvědomují, že budoucnost a její události prostě neexistují a že většina toho, co může být v budoucnosti, je projevem vzorce éteru, vyvolaného činy a myšlenkami těchto samých lidí v přítomnosti. Prostě se vše děje nepřímou, ale zprostředkovaně. Udělal-li jsi něco špatného, už tím jsi někomu vytvořil rezonanci v éteru, která začíná tkát těžkou karmu. Prostě lidé v hrubé tělesnosti odplaty za to nevidí. A začínají si myslet, že ve světě není spravedlnost, že ti, kteří žijí podle temných zákonů síly a nespravedlnosti, dostávají všechny výhody.

Tak tomu skutečně je, ale pouze v rámci tohoto jednoho krátkého tělesného vtělení. Protože kvůli materiálním statkům hustého světa a odvrácení odplaty za těžké činy takoví lidé odevzdávají své duše démonům. To znamená, že pokud jim začnou pomáhat démoni, jsou po smrti těla odsouzeni k existenci v démonických světech a stanou se otroky těch démonů, kteří jim za života v těle poskytli výhody. Těch démonů, kteří je zbavili odplaty a odpracování karmy tím, že je vyvedli z tohoto

systemu odplaty do antisvěta. V antisvětě se všechny těžké skutky a zločiny stávají démonickými zásluhami. Ale ten, kdo se stal démonem, musí neustále páchat zlo, aby mohl prostě pokračovat v existenci. Jinak ti, kteří ho vytáhli z odplaty za karmu do antisvěta, jednoduše pohltnou jeho ducha. Vždyť když nepáchá zlo, přestává jim platit věčnou daň obětmi z našeho světa.

Právě proto ti, kteří prodali své duše démonům antisvěta za různé výhody, se stávají věčnými otroky démonů, odsouzenými buď k tomu, aby byli pohlceni, nebo neustále přinášeli za sebe oběti a páchali různé zločiny.

A dokonce i na čistě tělesné fyzické úrovni mnozí, například čarodějové, kteří získali výhody od temných sil, začínají být nemocní a trpět, dokud znovu nevytvoří něco, co přinese potravu démonům - jejich ochráncům. Jsou povinni neustále odevzdávat energii jiných místo sebe a páchat zlo, aby utrpení z něj šlo jako potrava těm démonům.

Ti, kteří to během života necítí a páchají zlo, klesli ještě níže a sami mají démonické zásluhy. Po smrti fyzického těla se však dostávají do přísné démonické hierarchie antisvěta a již nikdy nejsou svobodní, aby mohli disponovat sami sebou. Právě proto pociťují hluboký strach ze ztráty těla. Protože poté nebudou moci zachovat ani to, co nashromáždili materiálně, ani svůj status, ale stanou se otroky démonů v antisvětě.

Avšak smrti těla se bojí nejen oni, ale i prosté nevyvinuté duše, které se bojí ztratit svůj navyký světík a nemohou přijmout, že vše, na co jsou zde zvyklé, je ve skutečnosti jenom iluze. Tělesně se bojí bolesti. A strašně se bojí zmizet navždy, nadobro. Protože jejich sobecké já je velmi silné a pro něj je ztráta sebe sama nejhorší hrůzou. Nechápu, že ve skutečnosti vidí jen iluzi své osobnosti. Ve skutečnosti se bojí ztratit tuto iluzi. A dokonce i ti, kteří vědí o znovuzrození duší, nechtějí měnit to, na co jsou zvyklí, za neznámé, kde budou muset znovu získávat materiální statky, status a další věci, které na konci života opět vyklouznou z rukou a oni zůstanou s prázdnými rukama, zbaveni fyzického těla.

To vše pramení z nepochopení duchů, že smysl života nespočívá v tom, co oni vidí. Vesmír je zjevuje, ztělesňuje, aby se v hmotném světě, jako na trenažérech, rozvíjeli duchem, a ne aby hromadili bohatství a získávali výhody a postavení ve společnosti. A ani tělesné potomstvo není cílem, protože to je již život a cesta těch, kteří se ztělesnili v tom potomstvu, to jsou jejich osobní cesty rozvoje, a ne těch, kteří je zplodili. Je to prostě poskytnutí možnosti těm duchům, kteří se přitáhli rezonancí, aby také získali fyzické tělo pro svůj rozvoj, a ne hlavní cíl života ducha. Ten se musí v první řadě rozvíjet sám a pomáhat rozvíjet se i těm, kteří se ztělesnili v dětech. Ale pro vesmír je cílem inkarnace duchů jejich kvalitativní změna, vývoj, a ne jen dát příležitost jiným duchům ztělesnit se. Vesmír nečeká na tupé znovuzrození v tělech,

ale právě na vývoj duchů. To je hlavní cíl všech inkarnací, a ne mechanická reprodukce těl.

Tělesný pohled, představování si sebe pouze jako těla vede do temnoty, svět je reprezentován tragédiemi a naplněn strachy.

Právě tyto, někdy až zvířecí strachy, vždy nutily lidi bát se budoucnosti a uchýlovat se k pokusům ji předem poznat. A právě tyto pokusy, také podle rezonancí v éteru velmi těžké, ze strachu a pokusů poznat to, co neexistuje. To znamená z nevědomosti. Přitom dochází opět k rezonanci se silami démonických světů. A všechny bytosti těchto světů a démoni jsou tím přitahováni, jako k nepřijatelným prosbám.

Takže všechna věštění a pokusy změnit předpovězenou budoucnost vždy vedou právě k tomuto. Když se v starověkých chrámech postavených na mou počest začali zabývat právě tímto, začala tam neustále přebývat démonka Vanth, která si říkala Vatika. Vždyť právě mým starověkým jménem ji nazývali a přivolávali na pomoc při věštění a odvrácení nepříznivého osudu..

Postupně se starobylý Chrám brány proměnil v její příbytek, v příbytek zla. Ale nadále se nacházel na prastaré hvězdě ve strukturách samotné planety Země. A to umožnilo temným energiím a démonce Vanth otevřít další Bránu. Bránu do démonických světů.

Podařilo se nám zavřít Bránu do světů sousedních lók, aby do nich nemohly proniknout temní duchové. Alespoň to se nám tehdy podařilo. Ale Vanthina Brána do temných světů začala fungovat na mnoho století a dokonce tisíciletí.

Otevření brány do nižších a těžších světů vede k vytvoření určité konfigurace dvou rovnostranných trojstranných pyramid v éteru, které jsou jakoby vtaženy jedna do druhé. To je právě ta merkaba či trojrozměrný projev Davidovy hvězdy.

Takové struktury vznikají samovolně v éteru na místech přechodu ze světa pozemského do světů nižších.

Ale protože většina inkarnovaných v tělech považovala všechny projevy, odlišné od projevů fyzického světa, za zázraky a božské jevy, tak i ti, kdo viděli tuto konfiguraci svým duchovním zrakem, ji často považovali za něco božského.

Tím spíše, objevovalo-li se něco takového v chrámech a na modlitebních místech, kde se velmi často díky modlitbám a rituálům plnila lidská přání. Nu a o těch přáních jsem právě mluvila. Jaké přání, takové energie. Ale pokud se splnily, ti, kteří se za ně modlili a kteří za to přinášeli oběti, které ‚božstvo‘ přijalo a splnilo jejich prosby, považovali toto ‚božstvo‘ za skutečné a reálné. Pomáhá, a tedy je pravé. A tedy je dobré. Takové jsou obvykle úvahy nevědomých a nevyvinutých duchů, kteří vidí pouze své momentální tělesné touhy a vůbec si nevšímají, jak mohou jejich touhy ublížit ostatním. A naopak, velmi se radují, že toto božstvo pomáhá odstranit z cesty ty, které nenávidí, kterým závidí, pomáhá připoutat duše a nutí je podřídít se tomu,

kdo přinášel oběti. Takovým lidem je jedno, zda je toto božstvo světlé nebo démonické, hlavní je, že jim pomáhá v jejich prosbách a že oběti a rituály fungují.

Proto ti, kdo viděli merkabu, se naopak ujistili o božskosti tohoto místa. A podobných míst.

Ale ve skutečnosti se jedná o prostorový útvar v místě styku hustého trojrozměrného světa a světa démonického.

Aby otevřeli bránu do démonických světů, mágové záměrně vizualizovali podobné věci, aby prostřednictvím vytvoření merkaby prorazili bránu do těchto světů. Někdy věděli, že se jedná o těžké a temné světy, jindy to kvůli své neznalosti nevěděli a považovali je za božské, zázračné nebo prostě za světy nadpozemské.

Podobnou strukturu má dvojitý systém Nibiru. Tam je však vytvořena silami polí jejích dvou černých děr. A právě díky této konstrukci se Nibiru sama stala Bránou do těžkých světů, nebo spíše do samotného antisvěta. Právě díky této struktuře se systém Nibiru dokázal projevit v našem světě a stát se takovou Bránou pro civilizace antisvěta. Kdyby jí nebylo, kameny antisvěta, které se sem dostaly, by zde prostě zůstaly jako supertěžké kameny, ale spojení s antisvětem a jeho civilizacemi by neexistovalo. Ale právě svou strukturou spojuje Nibiru svět a antivesmír v konkrétním bodě a dává antivesmírné civilizaci Anunnaki možnost existovat v tomto světě a projevovat se v trojrozměrném prostoru.

Samozřejmě, že supertěžcí hierarchové antisvěta a démoni se zde nemohou projevit ani skrze ni, stejně jako obyvatelé antisvětové planety Elohy ze samotného systému Nibiru, v čele s démonem Nergalem. Ale určité temné podstaty, inkarnující se v temných civilizacích, díky existenci této struktury v rámci naší galaxie, mohou zde existovat i ve třetím rozměru. Merkaby jsou bránou mezi třetím rozměrem tohoto světa a těžkými démonickými světy až po antisvět.

Stejně energetické, i když malé ve srovnání s Nibiru, merkaby se často objevují v chrámech, kde místo skutečných učitelů uctívali ty, kteří plnili nepřijatelné prosby zla. A démonka Vanth vytvořila právě takovou v mém bývalém chrámu.

Ale časy plynuly, tento chrám zbořili Římané, kteří zapomněli na ty, jež uctívali Etruskové. Démonický římský císař Caligula postavil přesně na místě starověkého svatostánku cirkus. Tak splnil jednu ze svých temných misí pro antisvět. A v tom cirkusu obětoval démonickým silám spoustu lidí, včetně prvních křesťanů, kteří tam zemřeli mučednickou smrtí.

Takto, i beze stěn svatyně a oltáře, začala merkaba Vanth růst a zvětšovat se, vytvářejíc bránu pro bytosti a demony do pozemského světa.

Nu a poté, na památku popravy apoštola Petra, byla na tomto místě postavena bazilika, která se postupem času přestavěla na obrovskou Petrovu katedrálu a sídlo katolického duchovenstva.

Merkaba však nikam nezmizela. Neustále ovlivňovala všechny obřady temných papežů a jejich družiny. Pod vedením démonických bytostí a energií té merkaby se na tomto místě, v nové svatyni, odehrávalo mnoho temných činů. Po staletí vládci tohoto místa ovládali polovinu světa a živili merkabu, někdy dokonce aniž by o tom věděli.

Ale poté, co zcela nedávno, podle pozemského počítání, 108 duchů-válečníků zachránilo vesmír před převrácením do antisvěta a zabránilo jeho přeměně v antivesmír (viz další témata), bylo těmto duchům-válečníkům, duchům-bleskům umožněno energeticky spálit tuto nejmnocnější merkabu na Zemi, která rostla po tisíciletí.

Ale toto dění se odehrávalo v energetické rovině, v antisvětě a démonických světech, které prostupovala merkaba, proto v trojrozměrném světě nikdo nic nezaznamenal. Ale tam, v antisvětě, se okamžitě zjevila démonka Vanth. Nu a dál si to připomeneš sama...,“ řekla Vatika.

...Najednou prostor rozřízl blesk a skrz duhovou mlhu se začaly objevovat vize. Monstrum s rohy a dlouhýma zvířecíma ušima se na nás rozzuřeně řítilo. Ale my jsme neměli těla, ani taková ta částečně průhledná, jaké mělo monstrum. Naše myšlenky se proměnily v blesky. A my jsme je nasměřovali na démonku. Byla to ona - Vanth. Chrlila jedovatě zelený oheň a černý kouř, její tvář se protáhla do kozí podoby. V rukou nesla rotující merkabu, aby mohla mít toto tělo, které měla v tomto prostoru.

Ale okamžitě mi došlo, že nelze spálit merkabu bleskem, dokud ji drží v rukou. To by mohlo otevřít Bránu nejen do trojrozměrného světa, ale i do paralelních lók. A hordy démonů zaplaví ten svět a budou se tam moci ztělesňovat v hustých tělech, tak jako kdysi dávno pronikly do pozemského světa a začaly se v něm ztělesňovat v lidských tělech a páchat zlo a svádět obyčejné sansárské duše do svých sítí, pokoušet je k pádu. Mnoho duší tak padlo, svedeno pozemskými požitky. Vždyť démoni, kteří neměli těla, mohli plnit všechna nepřijatelná přání nevyvinutých duší. A ztělesnění démoni začali přicházet k moci v mnoha zemích, aby změnili svět podle svého.

A vtom Vanth otáčí merkabu speciálně proto, abychom to nedokázali, abychom minuli cíl a sami otevřeli bránu...

Ale přesto jeden z blesků zasáhl Vanth přímo do čela. Ohnivá exploze, a rohy začaly hořet. Následovaly další blesky. A už merkaba vypadla z rukou a visí sama ve vzduchu. Teď to půjde. I vyslala jsem blesk a prorazila ji. Ohnivě zelená exploze zaplavila vše kolem pálivou bolestí, vše pohltila temnota bez jediné myšlenky, a všechno pohaslo...

...Ale opět se nepochopitelně z ničeho nic objevila podoba Vatiky z nebytí. „Ano, ta démonka už tu není. Ale, bohužel, lidské činy i tak vytvářejí merkaby na takových místech. Jediné, co nedokážou, je otevřít bránu do paralelních světů a vpustit tam demony. Ale válka pokračuje a ještě není konec. A ty to víš...

Je to jen epizoda... Aby lidé, kteří se inkarnovali na Zemi, mohli slyšet, jak přicházejí démoni místo skutečných učitelů. Kdo může, ten uslyší, kdo ne, ten dostane své lekce... Komu je to potřeba, tomu bude tato zpráva doručena... Pro koho je ještě brzy, ten ji nepotřebuje.

Ale démoni jsou přivoláváni lidmi samotnými, jejich nevhodnými prosbami a temnými činy ve jménu Boha...

A od té doby, co zde Sibyla napsala svůj svitek, uplynulo nemálo pozemských let, prolétla celá staletí. Ale svět je už dávno jiný a je třeba napsat nový svitek...

Tak promluvila Vatika, a kdesi za kopcem stále šplouchá moře, kdesi také zapadá a vychází měděné slunce a šumí tisíciletý háj...

Zapsala Valeria Kolcova 28.07.25